

Mijn vriend,

Mijn hart overspelt van toorn en rouw als ik geleerde menschen
zoo tot dien handelen. Een professor nog in zijne vlegeljaren!
Verwonderen kan't mij, helas, nu niet meer, verantwoordigen dat
het mij altijd.

Wat ongelukkige waekeden leeren wij op ons 50ten doorzien!
Ware ik ongeschuld, hoe lewendig woude ik verlangen om dere bedroeven
wereld uit te treden, waerom mij alleen de plicht voortaan vasthoudt.

Lid niet te laten ontroppen en door een indankbaar voet den
adem uit de borst te laten spannen, is ook plicht.

Heden reeds ontbreekt gij de Gazette van Gent, tot een vermanigster
voor onzen quibus, den waerden magerul van prof. H! Fide, sed cui
vide.

Zijn protector is nu mede gekwoud, doch despon is voorgeest.
Waerover mondclings nader.

Uw artikel voor den braven, gewerdlijken en gedienlijken schdes
is goed, eer goed: want gij, dat het past er mijner naam by
te stellen, zoo paar hem met den uwe.

Judien ik stikrijfder u kome berocken, schrijf dit aan de
tijdsomstandigheden toe: voor allen zijn zij hard, intz werdid
voor konijps en stinants.

Ik hou mij overtuigd, dat boekfabrickanten niets verzuimen
om schynveem nadelig te zijn. Hoe meer men voor hen doet te
erger; hoe beter de werken, die hun in den weg stampte vlektes
moeten zij gemaakt worden: ook de brave Hermans woude

en veel op af te dingen.

Ik denk den 6. november, dus binnen een maand, naar Brussel te komen: in uw huis verwacht my geluk.

By die gelegenheid zal ik u de afgeleide grammatica weêrbrengen. Die grammatica herinner my des vriends Delecourt: ik heb hem eerbied en vriendschapshalve een exemplaar gegeven in mijn gedicht op de Septemberfeesten, dat u gewordt. Ik verhoop, dat het blijft!

Men zougen vernemen, dat Delecourt's weduwe aan den rijken Letternam honderd francs heeft geronden. Dit is een edelheid aan den voor u onvergelyken vriend!

Het sloopbarkje te Gent zal god komen, bedriegt my de reuk voor het verspreiden van 't goede niet. Spedig wil ik de reuk voort. Geen ontmodiging! Er zal wel eens een denkbare traan op ons gant vallen, en, al viel hy niet, wij zien over het graf.

Ik wist niet, of ik hier een proffje van 4 of van 900 fr. zal krijgen op de tekken. en bouwkunstacademie. De tijd zal leeren, gelijk die Konink-laureaat zingt.

Willem Rogyphé beweerde, gij hadt meêgedongen in den Dichtstrijd. 't kan zijn, maar ik geloof het niet. Nu, vrijheid voor allen.

Mijn Reinaert, die 9500 versen tellt ligt uytjens afgeschreven: spedig wend ik my tot het gouvernement, ik wil weten, of het nu dertig jaar werkens wor d. w. w.

maakt iets, op mijn verzoek, voor mij wil doen, of niet.

Willems ligt afgedrukt, naar de tekst. Een exemplaar gewoont
u met dank voor 't gedane.

De heer Abmusjart heeft zich om negen jaren ten mijnen
luire als goede kennis te zijn ontfoegen, na ik hem door
een schrijvelaar te zijn aengevallen verweerd te hebben in den
laetsten tyd, zoo ontbeholt jegens mijne vrouw, in mijn
leids gedragen, als Stallaer jegens u. De man is my
dood onverschillig geworden. Het ga hem wel, ver van mij!

Doch laet ons de ~~werd~~ ~~alle~~ ~~al~~ te zwaar of niet te
wit aenfeemmen.

Recept van Van Walbe on gelukkig te zijn:

Recipe: in goede maat
Vergensagen in uw staat;
Werkzaamheid: een baamtijk deel;
Wijshid: maar Nichtal terred.
Dwaansheid: ook een enkel gruin;
Matighid: een gift niet klein;
Nun wat Nieskonid bij de rest;
Applicier 't. Probatum est.

Als wy, met de beste grote mijner vrouw aend uwe,
den hundertent van Uwvraend.

Gint, 14. oktober 1855.

Noy wat: een ondermeesterken heeft in 't laetst n^o de Abeille, eeno pedago-
gijne uitgegeven te Brussel, ~~uitgag~~ gag gag, dat ons Nolkeboeck vordinde bekevend
te worden, meer was d'ene lecture aride et fastidieuse. Het een parsp
daer d. heer Menquardt an de redactie en briefschreef, op dat de schryver
verklare hoe een bekrooningswaardig werk, als droog en verodend, niet
waardig kan zijn?